

HALFSYSKON, s. c. pl. Säges om dem, som äro födda af samma far eller samma mor, men ej hafva begge föräldrarna gemensamma.

HALFSYSTER, f. 2. pl. — *systrar*. Qvinna, som är född af samma far eller samma mor som en annan.

HALFSÖFD, a. 2. Som icke fått sofva sig fullsöfd.

HALFT, adv. Till hälften. *H. vansinnig. H. upphöjdt arbete.*

HALFTIMME, m. 2. pl. — *timmar*. Hälften af en timme.

HALFTUNNA, f. 1. 1) Mått, som håller hälften af en tunna. — 2) Afsågad hälft af en tunna (laggkärl).

HALFTYG, n. 5. (tekn.) Halfmalen pappersmassa.

HALFTYGEL, m. 2. pl. — *tyglar*. Tygel, med blott en rem.

HALFTÄCKKARE, m. 5. Halftäckt vagn.

HALFTÄCKT, a. 1. Till hälften täckt. *H. vagn*, på hvilken endast baksitsen är täckt.

HALFUPPHÖJD, a. 2. Till hälften upphöjd. *H-t arbete*, bildhuggeri, der figurerna framställas blott till hälften upphöjda öfver grunden.

HALFVA, f. 1. 1) Hälften af något. *H-n af en kaka*. — 2) (fam.) Half sup. *Taga h-n*.

HALFVERA, v. n. 1. Dela något så, att man tar hälften hvar. *För att slita tvisten, låtom oss h. H. med någon om vinst och förlust*, inlåta sig med någon i ett företag på vilkor att lika dela vinst och förlust. — *Halverande*, n. 4. o. *Halfvering*, f. 2.

HALFVERS, hållv-värers, m. 5. Se *Hemistik*.

HALFVILD, a. 2. Till hälften vild. Se *Vild*, alla bem.

HALFVINGAD, a. 2. (nat. hist.) Benämning på de insekter, som hafva täckvingarna med kanten liggande öfver hvarandra. Brukas i plur. substantivt, för att beteckna en ordning af insekterna, som innefattar alla sådana. *De h-e*.

HALFVOKAL, hållvokäl, m. 5. Konsonant, som kan uttalas utan tillhjälp af vokäl, t. ex. r, s.

HALFVUXEN, a. 2. neutr. — et. ell. **HALFVÄXT**, a. 1. Som uppnått blott hälften af sin växt.

HALFVÄNING, f. 2. Se *Entresol*.

HALFVÄGS, adv. Halfva vägen, på, vid halfva vägen. *Vi ha ej ännu hunnit h. Detta ställe ligger h. emellan Örebro och Stockholm.*

HALFYLLE, n. 4. Väfnad, som är blott till hälften af ull.

HALFYLLEBAND, n. 5. Band, hvarti ketten består af tråd eller enkelt garn, eller af bomull, men inslaget alltid af ull.

HALFÅM, m. 2. Mått för våta varor, som håller hälften af en åm.

HALFÅR, n. 5. Tid af sex månader.

HALFÅRIG, a. 2. 1) Ett halft år gammal. — 2) Som varar, påstår, räcker eller varat blott ett halft år.

HALFÄDEL, a. 2. Så kallas vissa stenarter, hvilka för sin vackra färg och glans begagnas till prydnader, men ej hafva den hårdhet som de ädla, och slipas vid större fabriksinrättningar, hvaremot de ädla slipas endast af juvelerare eller särskilda stenslipare.

HALFÄRM, f. 2. 1) Ärm, som går ned endast på halfva armen. — 2) Lösärm, som går upp på halfva armen, och tjenar till att förvara nedre delen af ärmen på ett plagg.

HALFÄTEN, a. 2. neutr. — et. Till hälften uppäten.

HALFÖ, f. 2. Del af fasta landet, på tre sidor omgifven af haf eller sjö. När den är smal och lång, kallas den Landtunga.

HALFÖPPEN, a. 2. neutr. — et. Till hälften öppen.

HALFÖPPNA, v. a. 1. Till hälften öppna. — *Halföppnande*, n. 4.

HALFÖRE, n. 4. Gammalt kopparmynt, som gällde hälften af ett öre. *Det är ej värdt ett h.*, ingenting värdt.

HALHET, f. 3. Egenskapen att vara hal. *Isens h.*

HALKA, v. n. 1. På hal mark eller is slinta med foten eller fötterna. *Han h-de på glansisen och föll. H. af, se Afhalka.* (Fig.) *H. öfver*, lätt, värdslost, utan uppmärksamhet förbigå.

HALKA, f. o. **HALKE**, m. sing. Hal väg, gata, mark. *Gå ute i h-n.*

HALKANDE, n. 4. Se *Halkning*.

HALKIG, a. 2. Något hal. *H. väg.*

HALKIGHET, f. 3. Egenskapen att vara halkig.

HALKNING, f. 2. Den rörelse, man gör, då man halkar. *Göra en h.*

HALL, m. 2. 1) Betydde i fornspåket d. s. s. Sal, t. ex. i tempel eller konungaborg; sedan äfv. stor byggnad, slott, hvaraf många ortnamn hafva sin upprinnelse. Sades sednare om stora byggnader, der varor höllos till salu eller synades och stämplades. Deraf Hallrätt. — 2) (gam. krigsk.) Ett slags trätoru, som brukades vid belägringar.

HALLA, v. a. 1. På embetes vägnar syna och stämpla fabriksstillverkningar.

HALLELUJA, --- ja, n. sing. 1) Hebreiskt ord, som betyder: Lofver Herren! och förekommer, dels i bibeln, dels i messan. — 2) Kyrkligt tonstycke, innefattande en lofsång till Herren, och der detta ord ofta upprepas. *Haydns H.*

HALLMÄSTARE, m. 5. Handverksmästare, som ej tillhör skrå, utan lyder under Hallrätten.

HALLNING, f. 2. (fabr.) Syning och stämpling af fabriksstillverkningar.

HALLON, n. 5. Bär af hallonbusken. — *Ss. H-gelé, -glass, -konserv, -likör, -lukt, -saft, -smak.*

HALLONBUSKE, m. 2. pl. — *buskar*. Buskväxt af fam. Rosaceæ, allmän i norra och mellersta Europa. *Rubus Idæus*. Se f. ö. *Blåhallon, Björnhallon.*

HALLONERA, v. a. 1. (kondit.) Tillblanda, försätta med hallon eller hallonsaft.

HALLONMASK, m. 2. Insekt af Skalbaggarne ordning, hvilken såsom larv förekommer, i form af en liten hvit mask, i hallon. *Anthonomus Rubi*. Kallas äfv. *Hallonvifvel*.

HALLONPAST, m. 5. (kondit.) Past (se d. o.), tillredd af hallon.

HALLONSPRIT, m. 5. (kondit.) Sprit, distillerad på hallon, som begagnas till likörer och pastiller.

HALLONVIFVEL, m. 2. pl. — *viflar*. Se *Hallonmask*.

HALLONVIN, n. 5. Vin, tillredd af hallon.

HALLONÄTTIKA, f. 1. Ättika, försatt med hallon.

HALLORDNING, f. 2. Ordningsstadga, som föreskrifver, hvad iakttagas bör i afseende på tillverkningars synande och stämpling.

HALLRÄTT, m. 5. I Sverige numera upphäfd domstol, hvarunder lydde fabriker och handslöjder, så vida de ej hörde under skrå.

HALLSTÄMPEL, m. 2. pl. — *stämplar*. Stämpel, som äsattes af vederbörande hallmästare för